

«Τύπος Πίνου Πῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστρόφῃ, ἐν αἵματι,
ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ.» (Α' Τιμ. Δ' 12)

Ὁρθόδοξα παιδαγωγικά μαθήματα ἀπό τήν Ἱεραποστολή στήν Κορέα

Παρακαλῶ τούς σεβαστούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ νά μοῦ ἐπιτρέψουν νά παρουσιάσω ἕνα γεγονός, τό ὁποῖο μᾶς συγκλόνισε τόν τελευταῖο καιρό στήν Κορέα. Πρόκειται γιά τήν πνευματική ἀντιμετώπιση, ἀπό Κορεάτες νεοφωτίστους Ὁρθόδοξους γονεῖς, ἐνός σοβαροῦ παιδαγωγικοῦ προβλήματος. Πῆρα τήν ἀπόφαση νά τό καταγράψω, ἐπειδή ἴσως φανεῖ χρήσιμο καί γιά τούς Ἑλληνες γονεῖς.

Ὁ ὀκτάχρονος γιός τῆς οἰκογένειας εἶναι πολύ ζωηρός. Καί στό παρελθόν ἔχει προκαλέσει προβλήματα καί ἀνησυχίες στούς γονεῖς του. Ἀλλά ἡ τελευταία πράξη του τούς ἄφησε ἀναυδους.

Συνήθως, ὅταν ὁ Βασίλης ἐπιστρέφει ἀπό τό σχολεῖο, ἡ μητέρα τοῦ ἐλέγχει τήν σχολική του σάκα καί συζητάει μαζί του πῶς πέρασε στό σχολεῖο, τί μάθημα ἔκανε, τί βαθμό πῆρε στήν ὀρθογραφία κ.λ.π. Μία μέρα στήν σάκα ἡ μητέρα βρῆκε χρήματα. Μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις τελικῶς ὁ Βασίλης ὁμολόγησε ὅτι τά ἔκλεψε. Ἡ μητέρα κράτησε τήν ψυχραιμία της καί προσπάθησε νά ἐξακριβώσει τόν τρόπο καί τόν λόγο τῆς κλοπῆς.

Πάνω στήν ὥρα ἔφθασε καί ὁ πατέρας ἀπό τήν ἐργασία του στό σπίτι. Ἡ μητέρα ἐπιμένει στόν μικρό νά τοῦ ὁμολογήσει τήν πράξη του.

Ἐκεῖνος γιά ὥρα μένει ἀμίλητος μέ κατεβασμένο τό κεφάλι. Στό τέλος ἡ μητέρα ἀποκαλύπτει τήν κακή πράξη του. Ὁ πατέρας, χωρίς δεύτερη σκέψη, τοῦ λέει ἤρεμα νά φορέσει τό μπουφάν του καί νά τόν ἀκολουθήσει. Βγαίνουν ἀπό τό σπίτι καί βαδίζουν ἀμίλητοι στόν δρόμο. Φθάνουν στό κτίριο τῆς Ὁρθόδοξης Μητρόπολης Κορέας. Μπαίνουν στό μικρό παρεκκλήσι τοῦ Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ. Μέσα στήν κατανυκτική ἀτμόσφαιρα τοῦ Ναοῦ καί χωρίς τήν παρουσία τρίτων, ὁ πατέρας ἀρχίζει νά κάνει ἐδαφιαῖες μετάνοιες μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ λέγοντας μεγαλοφώνως: **«Κύριε, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσε με».**

Ἀφοῦ ἔκανε ἀμέτρητες μετάνοιες μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζει τό ἴδιο καί στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας: «Παναγία μου, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσε με».

Τό ἴδιο κάνει καί στήν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Προδρόμου: «Ἅγιε Ἰωάννη Πρόδρομε, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσε με».

Συνεχίζει στήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ: «Ἅγιε Μάξιμε, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσε με».

Μετά τό τέμπλο προχωράει στίς ὑπόλοιπες εἰκόνες πού βρίσκονται κατά μήκος τοῦ Ναοῦ κάνοντας συνεχῶς μετάνοιες καί ἐπαναλαμβάνοντας τήν ἴδια προσευχή:

«Άγιοι Κύριλλε καί Μεθόδιε, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχωρέστε με».

«Άγιε Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσέ με». «Άγιε Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ κλέφτη. Συγχώρεσέ με»...

Ἡ προσευχή τοῦ πονεμένου πατέρα κράτησε περί τήν μία ὥρα. Ὁ Βασίλης ἀμίλητος στέκεται ὅλη αὐτή τήν ὥρα δίπλα του παρακολουθώντας μέ ἀγωνία καί ἀπορία τά δρώμενα.

Ἀφοῦ τελείωσε ὁ πατέρας τήν προσευχή του μέ τίς μετάνοιες μπροστά σέ ὅλες τίς εἰκόνες τοῦ Ναοῦ, τότε ἔσκυψε στόν γιό του καί τοῦ εἶπε: «Ἀγόρι μου, κατάλαβες ὅτι ἔκανες μία πολύ κακή πράξη, μέ τήν ὁποία στενοχώρησες τόν Χριστό, τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους μας;».

Ὁ μικρός μέ κατεβασμένο τό κεφάλι ἀπάντησε μονολεκτικά, «ναί». Τότε ὁ πατέρας τόν ἔπιασε τρυφερά ἀπό τό χέρι καί ἐπέστρεψαν στό σπίτι τους.

Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ὁ μεγαλύτερος δεκάχρονος γιός εἶπε τήν προσευχή τῆς τραπέζης. «Φάγονται πένητες καί ἐμπλησθήσονται...». Καί μετά ὁ πατέρας συμπλήρωσε: «Κύριε, εἵμαστε ἡ οἰκογένεια τοῦ κλέφτη. Σέ παρακαλοῦμε συγχώρεσέ μας...»

Κατά τήν ὥρα τοῦ δείπνου δέν ἀνέφεραν τίποτε γιά τό ἐπίμαχο θέμα. Οἱ γονεῖς συζήτησαν εὐχάριστα θέματα καί ἐκδήλωσαν τήν ἀγάπη τους καί πρός τά δύο παιδιά τους κάνοντας πώς ἔχουν ξεχάσει τό δυσάρεστο γεγονός.

Τήν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας ἦρθε στόν Ἐπίσκοπο, γιά νά τοῦ πεῖ μέ πόνο ψυχῆς τά καθέκαστα καί τοῦ ζήτησε τήν συμβουλή του, γιά τό τί δέον γενέσθαι περαιτέρω.

Ὁ Ἐπίσκοπος συγκλονισμένος ἀπό τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος ἀπό τόν πατέρα δέν τοῦ εἶπε τίποτε. Τόν παρεκάλεσε μόνον νά περιμένει μέχρι τήν ἐπόμενη μέρα. Νά προσευχηθοῦν πρῶτα ζητώντας τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ, γιά νά δοῦν τί πρέπει νά κάνουν ὥστε νά μήν πληγωθεῖ τό παιδί ἀπό κάποια ἄστοχη ἐνέργεια.

Τήν ἄλλη μέρα οἱ γονεῖς μέ τόν Ἐπίσκοπο συζήτησαν ἀρκετή ὥρα. Συμφώνησαν ὅτι δέν πρέπει νά δοθοῦν διαστάσεις μεγαλύτερες στό θέμα. Ἡ καλύτερη παιδαγωγική τιμωρία τοῦ παιδιοῦ τους γιά τήν πράξη του ἦταν ἡ ἔμπονη προσευχή τοῦ πατέρα. Ὁ πατέρας μαζί μέ τόν γιό του πῆραν τήν ἀπόφαση νά ἐπιστρέψουν τά χρήματα ἀπό τό μέρος πού ἐκεῖνος τά πῆρε, καί ἡ μητέρα νά συνεχίσει διακριτικά νά παρακολουθεῖ τό παιδί. Ἐάν, ὁ μή γένοιτο, ἐπαναληφθεῖ κάποια παρόμοια πράξη, τότε θά πρέπει νά ληφθοῦν ἄλλα μέτρα γιά τήν ἀντιμετώπιση, τυχόν, ἐμφωλεύουσας ροπῆς πρός τήν κλοπή. Διαφορετικά θά ἀποδειχθεῖ πώς ἐπρόκειτο γιά ἓνα ἀπλό περιστατικό, ὅχι καί τόσο σπάνιο στήν παιδική ἡλικία.

Ἡ συγκλονιστική προσευχή τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Κορεάτη πατέρα θυμίζει ἀποφθέγματα Γεροντικοῦ: **«Εἶπε Γέρων: Ἀμάρτησε ὁ ἀδελφός σου; Ἐσύ ἀμάρτησες».**

Καί ἡ θυσιαστική πράξη του ἔχει τό παράλληλό της στήν νηστεία πού ἐπέβαλε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος στόν ἑαυτό του, προκειμένου νά λύσει τήν φιλονικία τῶν δύο μαθητῶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

Τό ὅλο γεγονός καί ἡ ἀντιμετώπισή του ἀπό τούς γονεῖς τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶναι ἓνα πολύ ἐλπιδοφόρο μήνυμα ὅτι, ὁ Ὁρθόδοξος τρόπος ζωῆς ριζώνει «καθ' ἡμέραν τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Πρ. 2:47) τῇ παροικίᾳ ἐν Κορέᾳ.

«Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος» (Ψαλμ. 112:2)!